



verða vildi og gjordist ekki umafur. Eg mátti royna at fáa eyguni saman, so náttin skuldi ekki gerast þúra svöfnleys. Men lítið skil var í hesi ætlan, tí uttan at vilja það — ja, næstan uttan at vita av tí — legði eg meg nú at slota eftir hesum ljóðinum, tók at telja hvörja ferð músinn tók á at gnaga. Men ólag kom í hjá mær. Hetta kundi so verið það það var, hevði músinn røkt arbeiði sitt sum hon skuldi, men það gjordi hon ekki, tí best sum var gavst hon og stöðgaði á. Eg var um at fara av vitinum, meðan eg lá og lurtaði eftir at hon skuldi fara aftur at gnaga. Í fyrstuni tók eg innantanna at lova músini lön, fimm, sjeý og tíggju dollarar ella so, men til endans tók eg at lova henni nógv meira enn ráðini vóru til. So tók eg hendurnar upp fyrri og trýsti á fyrri ekki at hoyra, men sama agjordi: Tað at ev var so alspentur hevði hvest hoyrnina so, at hetta sum einki kundi verið ein mikrofon, sum lættliga fekk meg at hoyra tvørtur ígjøgnum lokini.

Men nú gjordist eg so spinnandi illur. Til endans gjordi eg so tað sama, sum øll menniskju síðani Adam hava gjort undan mær, fekk mær okkurt at blaka við. Eg trílvaði niðri á gólvinum og fekk fatur á skónum hjá mær, settist síðan upp undir meg fyrri at vita, hvaðan ljóðið kom. Men hetta var ekki sum at siga tað, kundi fyrri tað verið ein veggjasmíður, sum tá tú heldur best til standa og at tú hevur funnið beint á staðið, har sum tú heldur hann vera, situr og krógvar seg á heilt øðrum stað. Tá eg hevði sitað so eina løtu rípaði eg annan skógvin frá mær so himmalóður. Hann rámti bróstið beint við høvdarlagið hjá Harris, datt síðan niður á hann. Eg hevði ekki trúð, at eg orkaði at blaka so langt. Av hesum vaknaði Harris og glaður var eg, til eg sá, at hann legði ekki petti í tað, tá dámdí mær einki. Hann sovnaði skjótt aftur, og glaður var eg, men so titt og knapt hann var aftursovnaður, fór músinn aftur at gnaga, og nú spann øðin í meg aftur. Eg legði ekki í at vekja Harris eina ferð aftrat, men beistið gavst ekki, helt á at gnaga, so eg noyddist at blaka hin skógvin. Hesa ferðina fór eitt spegl í sor — har vóru tvey inni og sjálvandi rakti eg tað størra. Aftur vaknaði Harris, men sum tað góðdýrið hann er, gav hann ekki ilt av sær, og nú var eg rættuliga forharnaður, setti mær tí fyrri, at hvussu ring náttin so fór at

verða, vaktur á triðja sinni skuldi hann ekki verða.

At enda rýmdi músinn og eg sovnaði. Men tá fór ein klokka at sláa. Eg taldi sløginu og fór aftur at durva, men tá byrjaði ein onnur klokka aftur av nýggjum. Aftur taldi eg sløginu, men tá fóru teir báðir stóru klokku-einglarnir á ráðhúsinum at blása í hesar longu trompetirnar, teir hava. Ongantið á ævini hevði eg hoyrt nakað, sum ljóðaði so væl, men tá teir so fóru at blása í hvørjum korteri, helt eg, at nú gekk av skriðuni. Hvörja ferð, eg var um at durva, settu teir í aftur at blása, og hvörja ferð, eg vaknaði hevði eg onga dýnu oman á mær, men mátti toyggja meg niður á gólv at fáa fatur á henni aftur.

Til endans vildi eg slættis ekki sova, mátti lata mær lyndi at liggja har so klárvakinn. Klárvakin, ófriðarlígr og tystur. Tá eg hevði ligið og tveitt meg á ymsar líðir, helt eg best vera at draga einar brøkur upp á seg, fara niður og seta høvðið undir gosvatnið, festa sær so í eina sigar og so sita og hugsa til aftur fór at lýsa.

Eg helt so vist, at eg fekk latið meg í í myrkrinum uttan at vekja Harris. Skógvarnar fann eg so ekki aftur, teir hevði eg blakað eftir músini, men summar var, so ekki mundi bila at vera í morgunskóm. So fór eg fram á gólv, royndi at bera so stillisliga at sum eg fekk — og fekk so dánt latið meg í. Nú væntaði bert ein hosa, men hvussu eg kytti meg, bar mær ekki til at finna hana. Men funnin skuldi hon so væl verða, so eg legði meg á øll fyra í øðrum morgunskónum, meðan eg hevði hin í hondini. So grulvaði eg har á gólvinum og leitaði, men einki bar til. So gjordist eg viðgongdari, meðan eg trílvaði fram fyrri meg. Gólvíð rýkti undir mær, og hvörja ferð eg rendi meg í okkurt, helt hetta fimmog-tretivu ella seksogtretivu ferðir so nógvangang, sum tað hevði gjørt, hevði tað verið um dagin. Hvörja ferð hetta barst á, stöðgaði eg á og helt ondini, til eg var visur í, at Harris ekki var vaknaður — so so tók eg aftur at grulva. Eg leitaði og leitaði, men hosa var eingin at finna. Har kundi fyrri tað einki verið inni uttan tað bera innbúgv. Annars helt eg meg minnst, tá eg fór í song, at har skuldi ekki so nógv innbúgv verið inni, men nú uddi allaðæni av hesum — serliga vóru tað stólar — stólar allaðæni — kundu fyrri tað tvær familjur verið innfluttar, meðan eg hevði durvað. Og tað lagna var, at ógjorligt tóktist vera at bera eyga við

hesar stólar, men hvörja ferðina rendi eg høvðið í teir, so tað gól eftiri. Hýrurin batnaði sum vera man einki, meðan eg lá har á gólvinum og mól sum ein høvduðsotta-seyður og nú tók eg at banna innantanna.

Tá eg hevði leikað í eina løtu, helt eg sum so, at til bar at ganga, um eg so bert va' í einari hosu. So reistist eg og helt beint á hurðina — tað billaði eg mær í hvussu so er inn — og stóð bráðliga og gløddi inn í tað speglið, sum ekki var brotið. Eg var so ovfarin, at eg eina løtu gloymdi at anda, men skilti so á øllum brøgdum, at eg var vilstur og ekki hevði minsta grunsil á, hvar eg var staður. Tá hetta varð mær greitt, gjordist eg so spillterandi óður, at eg noyddist at seta meg niður á gólvíð og triva um okkurt fyrri ekki at fara av verðini. Hevði so av illum bara tað eina speglið verið, kundi tað kanska leiðbeint meg, hvar eg var, men har vóru heili tvey og tað var verri enn einki, tí hvørt hekk í sinum enda av kamarinum. Eg hómaði so dánt vindeyguni, men dølskur sum eg var, helt eg tey vera beint har, sum tey ekki áttu at vera, so hetta gjordi meg bert uppaftur meira í ørviti og hjálpti mær ekki petti.

So royndi eg at fara á fótur, men fyrdi í tí sama eina paraply um koll. Hetta ljóðaði sum byrsuskot, tá hon datt niður á hetta hála og harða gólvíð.

Eg beit á kampi og helt ondini — so eigasørt at Harris læst um vón. Eg setti so paraplyna væl og virðiliga aftur at bróstinum, men í somu løtu, eg tók hondina til min, gleið hon og datt aftur við einum øgiligum gangi. Eg hvakk við og lá eina løgu so spinnandi óður og lurtaði — men har hendi einki. Nú skuldi ekki vera sum í aðni. Ovurhonds varliga reisti eg paraplyna uppaftur, tók hondina til min og aftur datt hon.

Eg havi fingið eina harða uppenjing, men hevði tað ekki verið so myrkt og hátiðarligt inni í hesum einsliga og ræðuliga rúmi, haldi eg næstan, eg hevði trivið í okkurt, sum illa hevði borið til at sett á prent í eina sunnudagsskúlabók, ætlaði tú tær at selt nakað munandi av henni. Men eitt var so kortini, sum uggaði meg enn — Harris lá enn so pinna-stillur — so eigasørt hann hevði lætt sær á.

Paraplyin gjordi meg so einki klókari — tí har stóðu fyra inni ymsastaðni í kamarinum og allar vóru tær eins. So stakkest upp á meg at trílva meg fram eftir bróstinum og soleiðis finna hurðina.

1400 fólk sóu framsýningina

Tilsamans eini 1400 fólk vitjaðu listaframsýningina við málningum eftir S. J. Mikin.



Hesin litli hevði eisini leitað sær niðan í Listaskálan at hyggja eftir myndunum hjá Mikines

Eg fór á fótur, helt meg nú vera slopan úr øllum vanda, men kom undir ein málning, so hann fór sendandi í gólvíð. Hetta var eingin stór mynd, men kundi fyrri tað verið av einum stórum landslagi, so nógvangang gjordi hon. Harris læt ekki við seg koma, men nú tordi eg ekki longur, gavst at trílva, mátti heldur royna at sleppa mær fram at tí runda borðinum hjá kong Arthur — tað hevði eg so rent meg í fleiri ferðir — og so haðani royna at finna seingina hjá mær aftur. Tí fann eg seingina fór eisini at bera til at finna vatnkannuna. Nú var eg næstan deyður í tosta. Eg fór tí akandi á knøum, hetta gekk skjótari og heldur ekki helt eg meg tá fara at koma undir meira av innbúgvinum og renna tað um koll. At enda fann eg á borðið, tað vil siga eg sendi høvðið upp undir tað, so kúla kom á, reistist so og trílvaði fram fyrri meg. So fann eg á ein stól, síðani bróstið og so aftur ein stól. Síðani kom ein sofa og so aftur ein sofa. Nú gjordist eg mestsum í ørviti, helt hetta kundi ekki bera til, tí eg helt meg so bara vita um ta einu sofuna, ið inni var. Tá kom eg fram at borðinum og fór at leita av nýggjum — fann á fleiri stólar. Tá kom eg at hugsa um — og hetta skuldi eg havt gjørt alt fyrri eitt — at av tí at borðið var runt nyttaði lítið at leita út frá tí. Tí byrjaði eg eina ferð enn av nýggjum hesa trílvan millum stólar og sofur — kom undir ein ljósastaka, sum stóð uppi á einari hyll, so hann smelti í gólvíð, skuldi

nes í sambandi við 70 ára føðingardag hansara herfyri. Umleið 70 málningar vóru á framsýningini, og teir eru gjordir í tíðarskeiðinum 1926 — 1971. Framsýningin varð tryggjað fyrri eina miljón.

tríva eftir ljósastakanum og kom undir eina lampu, skuldi taka eftir lampuni og kom undir eina vatnkannu, sum hvølvdist við einum øgiligum gangi. Tá hugsaði eg við mær sjálvum: »Endiliga fann eg teg — hugsaði tað altíð, at tú lá beint fyrri fótunum á mær.« Tá rópti Harris við: »Hjálp! Tjóvar, ránsmenn, morð — hjálp!« Og so legði hann aftrat: »Eg eri so rennvátur.«

Gangurin hevði vakt alt húsfolkíð. Verturin kom har snikjandi í síni longu nátt-skjurtu við kertuljósi í hondini og í holunum á honum ein ungur drongur eisini við ljósi í hondini. Har kom ein gonga við lyktum og ljósum — eisini vóru har tveir týskir gestir í náttklæðum og ein stovugenta.

So hugdi eg meg um. Eg stóð við seingina hjá Harris, eina heila dagsferð frá míni egnu. Har var bert tann eina sofa og hon stóð inni við bróstið. Hav var bert tann eini stólin, men hann var tað, eg hevði málið uttanum sum ein gongustjórna og rent meg í ta hálvu nátt.

So segði eg teimum, hvussu mær hevði gingist og hvi eg hevði borið meg at sum eg gjordi. Síðan fóru verturin og tey, sum við honum vóru út úr kamarinum, meðan vit fóru at gera okkum til morgunmatin, tí nú var farið at lýsa. Eg skeitti at teljaranum og sá, at eg hesa náttina hevði gingið sjeýggfjóruti kilometur, men lá legði eg í. Hevði so verið til gongu.

Hans Thomsen umsetti eftir Mark Twain